

Я сумъ вреденъ Марка живъ да фатамъ.
 Богъ да биетъ земи-те що давашъ,
 Що не рагятъ ни лѣпъ, ни па вино.
 Таксай, царе, друго що ке таксашъ!“
 Отговоре той царъ султанъ Муратъ:
 „Ке ти да'амъ града Сталакина,
 Що повелятъ Сталакин Тодоре;
 Ке ти да'амъ града Радомира,
 Що повелятъ та стара Влахина;
 Ке ти да'амъ и града Прилепа,
 Що повелятъ Кралевице Марко;
 Ке ти да'амъ и Марковъ шаренъ конь,
 Ке ти да'амъ боздоганъ и сабя,
 Ке ти да'амъ млада Маркоица
 Маркоица со 'се мъшко дете.“
 Па съ свали църни-отъ Арапинъ,
 Па съ свали во Стамболъ чаршиа,
 Право тегли на безистенджии;
 Тамо кроитъ рубо калугерско.
 Отъ тамъ отиде на кумджии,
 Там' направи кърсти позлатени,
 На глава-та капа калугерска,
 На рѣце-то нарѣквици златни;
 Си съ стори църна калугера;
 Па отиде во града Прилепа,
 На Маркови-те тешки порти;
 Викна, чукна църни-о Арапинъ,
 Па испадна Маркова-та майка,
 Нея пита кѣд' ъ синъ ъ Марко,
 Му требало попой, калугери,
 По 'апри изметъ да му чинатъ.“
 Тогай рече Маркова-та Майка:
 „Не ъ тука мой-о синъ Марко;
 Марко прави тамо лепъ манастиръ,
 Лепъ манастиръ свѣти Димитриа.“
 Като ми научи чърнъ Арапинъ,
 Стегна конь-о со златни зенгии,
 Та отиде на Скопѣ широко;
 Право тегле на лепи манастиръ,
 Па застава на църквинска врата,